



**22 lutego kościół katolicki obchodzi święto katedry św. Piotra Apostoła.** W ewangelii wg św. Mateusza Pan Jezus zwraca się do św. Piotra słowami: „*Ty jesteś Piotr – Opoka i na tej opoce zbuduję mój Kościół, a bramy piekielne go nie przemogą...*”. Jest to zapowiedź faktu, że św. Piotr z polecenia samego Chrystusa stanie się fundamentem całej wspólnoty kościelnej. Od tamtych czasów każdy kolejny jego następca, czyli papież przewodni Kościołowi na całym świecie. Obecny papież – Franciszek jest 266 w historii. Samo słowo „katedra” kojarzy nam się z kościołem biskupa, ale w początkach naszej wiary oznaczało uroczyste krzesło na którym siedział biskup. Obecnie w Bazylice św. Piotra w Watykanie znajdują się resztki drewnianego krzesła (katedry), na którym miał zasiadać sam św. Piotr. Ta relikwia znajduje się za głównym ołtarzem i jest symbolem posługi papieskiej w Kościele. Święto to obchodzono początkowo tylko w Rzymie już w IV w., wspominając, że Piotr był biskupem tego miasta. Potem rozszerzono je na cały Kościół. Za nawiedzenie w tym dniu kościoła katedralnego i pobożne odmówienie „*Ojczy nasz*” i „*Wierzę*” można uzyskać odpust zupełny.

**Księga Mądrości Syracha.** W ostatnie niedziele w czasie czytań mszalnych rozważamy fragmenty ze Starego Testamentu, pochodzące z księgi Syracha lub jak mówią inni Syracydesa. Księga ta była napisana około roku 190 przed Chrystusem w Jerozolimie w języku hebrajskim. Następnie była przetłumaczona na grekę. Jej autorem, którego imię pojawia się na kartach tejże księgi jest *Jezus, syn Syracha*. Należy ona do tzw. ksiąg mądrościowych, czyli dydaktycznych i zawiera wiele praktycznych pouczeń jak żyć przyzwoicie, czyli moralnie. Podejmuje tematykę mądrości i zachęca do jej poszukiwania w życiu. Człowiek mądry wg Syracha jest człowiekiem pięknym, w przeciwieństwie do głupca, który jest brzydki i szkodliwy. Mądrość wg Syracha jest związana z bojaźnią Bożą. Przedstawia ona także rozważania autora na temat Boga i kim względem Stwórcy jest człowiek.



### **Prolongata grobów na cmentarzach parafialnych.**

Przypominamy, że dnia 31 grudnia 2013 roku minęła ważność wydzierżawienia miejsca na groby na cmentarzach parafialnych, które zostały wykupione do końca 1993 roku. Zwracamy się z prośbą o poinformowanie zarządcy cmentarza (p. Heleny Jakubowskiej w Jugowie i p. Jerzego Zwolenika w Przygórzu), czy w dalszym ciągu miejsce przeznaczone do pochówku będzie użytkowane. W takiej sytuacji należy je prolongować na dalsze lata. W przeciwnym razie, z końcem 2014 roku, zostanie ono przeznaczone na pochówki bieżące. Zgodnie z prawem i zarządzeniem ministra administracji, grób zakupiony jest naszą własnością przez dwadzieścia lat. Po tym czasie ponownie przechodzi na własność zarządcy cmentarza.

## **OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE: VI NIEDZIELA ZWYKŁA – 16.02.2014**

1. W tym tygodniu msze św. w Jugowie od poniedziałku do soboty o godz. 17.00. W Przygórzu w piątek o 16.15.
2. W piątek po mszy św. nabożeństwo do Bożego Miłosierdzia.
3. Kancelaria parafialna czynna po każdej mszy św.
4. Pod chórem do odebrania jest prasa katolicka.

W dniu 3 lutego 2014 roku zmarła nagle nasza parafianka, mieszkanka Przygórza **śp. Władysława Dobosz** zd. Zubek. Śp. Władysława urodziła się 30.05.1956 r. w Białej Wodzie, koło Bystrzycy Kłodzkiej. Jej rodzice pochodzą z okolic Zakopanego. W 1955 r., w poszukiwaniu lepszego życia, przybyli do miejscowości Biała Woda. Ojciec pracował w PGR, mama zajmowała się wychowaniem 3 dzieci. W 1963 r. państwo Zubek przybyli do Przygórza i tutaj nabyli gospodarstwo rolne. W 1978 r. Władysława wyszła za mąż za Stanisława Dobosza. W tym małżeństwie doczekali się 2 dzieci, Henryka i Annę. W 1987 r. przeżyła rodzinną tragedię. W tym samym czasie zmarli ojciec i młodszy brat. Całe swoje życie śp. Władysława poświęciła swojej rodzinie. Do końca życia troszczyła się o gospodarstwo, w którym pracowała wraz z mężem i dziećmi. Za wszelkie dobro i miłość pragnęła mamie, żonie, córce i siostrze podziękować i ze smutkiem pożegnać: męża, dzieci, mamę i brata z rodziną. **Wieczne odpoczywanie racz jej dać Panie.**



W lewej nawie świątyni parafialnej, znajduje się ołtarz św. Anny z Marią. Jest to ołtarz tzw. przyścienny, a więc znajdujący się przy ścianie. Pochodzi on z XVIII w. i jest wyrzeźbiony w stylu późnego baroku. Nie bardzo wiadomo kto jest autorem ołtarza, ale jest to szkoła śląska, a więc był wyrzeźbiony przez artystów z naszych stron. Na mensie (pulpicie) ołtarza znajduje się półokrągłe tabernakulum, a na nim stoi rzeźba św. Anny, która swoimi rękami obejmuje klęczącą u jej stóp córkę Marię. Po bokach ołtarza, na specjalnych konsolach, znajdują się dwie rzeźby Józefa i Zachariasza, niektórzy twierdzą, że św. Joachima. Konserwator zabytków przekonuje, że jest to jednak Zachariasz. Na ścianie głównej ołtarza, po obu stronach św. Anny, umieszczone są relikwiarze, a na szczycie umieszczone dwie rzeźby adorujących aniołów z rogami obfitości. Ołtarz zwieńczony jest wielobocznym kartuszem z wezwaniem ołtarza (św. Anno módl się za nami). Obok są umieszczone ażurowe rokaillowe lampiony. Co oznaczają i co symbolizują poszczególne rzeźby na ołtarzu, jak się nazywają i jakie są na nim umieszczone ozdoby, będziemy tłumaczyli w dalszych biuletynach.

